

→ Vécsei Rita Andrea

Odaadom magam

Rajtam ne kérjenek számon semmit. Ne várják, hogy egyszer csak jelentkezem, nincs barátom, apám, gyerek, vége. Megszűntem létezni a szeretőknek. Ülök a pulpituson, ahová feltessékeltek, és próbálok kitalálni, hova alakul ez az új élet. Az Árvácskára annyiban hasonlítok, hogy a szememben egyszerre van remény és félelem. Humphrey, így hívják mellettem a fickót, mert sajnos olyan nincs, hogy egy szituban egyedül vagyunk, mindig van hozzánk hasonló. Pedig most tényleg azt szerettem volna, ha csak rám figyelnek.

Ha ülhetek a pompámban, saját fényemtől megvilágítva. Akkor derült volna ki, mennyit érek, ha önmagamot látják. Mint egy kerti dísz, vagy virág, beültetés előtt. Ha valakinek megtetszene például a hajam, a szemlélődést Humphrey orra zavarhá meg, miközben azt lesi, mi történik velem. Minden erejével azon van, hogy ő tűnjön föl érdekesebbnek. Kockás pantallót visel érthetetlen, sárga kockákkal, hozzá piros plédet. Nem tévedés, plédet. Csupasz, vékony válla hol fogasként szúrja fel, hol lecsúsztatja magáról.

Olyankor utánakap, és ahelyett, hogy engem néznének, bebugyolálják. Humphrey sokszor remeg. Először azt hittem, csuklik, mert valahogy nem egyforma amplitúdóval csinálja. Megzökken, abbahagyja, rögtön kezdi újra. Vadászkutyák szoktak így remegni, küzd ellene, próbálja magát tartani, aztán feladja. A sípolástól megijedt, lecsúszott mindkét válláról a pléd, felém fordult, húszcentis vágás a mellkasán. Nem vehettem észre, sípoltam tovább csukott szemmel. Zsályaillatú volt a bőre, vajban sült zsályá.

A heg friss volt. Jégcsákány nem hagy ekkora nyomot. Reméltem, a szíve ott van a helyén. Elcsöndesedtem, hátha meghallom. A kipárnázott falak nem engednek be zajt, csak mi vagyunk ketten, a mi neszeink erősödnek fel. A szívét akartam, az enyém elnyomta az övét. Fialat pár jött be egy délután. Kint jó idő volt, napszagot hozott a lány kis, kék kabátján. Volt velük egy kutya, farokkergető, incifinci jószág. Humphrey előtt megállt, annyira tudtam, hogy felém se szagol majd. Biztos a zsályá, nem csak én éreztem, hogy húz magához.

A férfit zavarba hozta a helyzet, nem készült fel rá, hogy Humphrey válláról lecsúszik a pléd. A lányra nézett, az vajon észrevette-e. Észrevette, odalépett, vártam, hogy bebugyolálja, gondos kis nőnek tetszett. Mint egy orosz baba, kerek, rózsás volt az arca, és spanglis cipőben billegett. Nem volt benne hivalkodás, ahogy járt, inkább mintha bosszantotta volna a magas sarok. Keskeny, fiús csípője a húszas éveket idézte. Akár a kutya, odalépett, és megállt. Most én figyeltem őket, ahogy Humphrey engem szokott.

Gyorsan és meggondolatlan nyúlt a férfi mellkasán a sebez. Könnyű, finom kis érintésnek indult. Óvatos jelzésnek, hogy kérdezni fog. Az érintés lett maga a kérdés, Humphrey nem válaszolt. Akkor már vagy hetvenkét órája nem mozdultunk a pulpitusról. Soha nem szóltunk egymáshoz, nem tudom, milyen a hangja. Most tűnt fel, hiába néztek meg minket azóta tucatnyian, nem kérdezett tőlünk senki. Humphrey nem vála-

szolt, a nő nem húzta el kezét. A legtöbb ember a szív fölötti hegről elkapná a szemét.

Nem mertem hátramenni, a dobogó szélére, ahol egy batikmandalával díszített vörös függöny mögött a küblink volt. Amíg a nő párja tőlem várt segítséget, tudtam, nem szedi zét őket. Fontos lett nekem, hogy így maradjanak. Megváltottatták az álmodom, nem akartam tovább, hogy rám találjanak, arra kell ügyelnem, nehogy közel kerüljön bárki. Olyan boldog lettem, igazi, tüzes boldogság öntötte el a testemet, átizzadtam a kölcsönkapott blúzt. Mint a kalauznók, úgy néztem ki, nyáron, műszakváltás után. Zsömlét kívántam rögtön, dobozos tejjel.

Ha nincs körülöttem ez a mindenütt sötét fotókarton, ha néhol kisütne belőle egy kis levélzöld, azt hinném, a csalános út mellett, biciklinyomban járok. Ott voltam utoljára boldog. A síp, kedvem lett volna elővenni, csak kicsúsztatom a blúz ujjából, de csöndben kell maradni, semmi zaj, ha érdeklődnek irántunk. Nem mozdult senki, csönd volt. Gondolkodtam, vajon attól, hogy felszabadultam, éreztem szinte viccesnek ezt a pantomimszerű dermedtséget, vagy tényleg vicces volt. Rájátszottam, még a levegőt is részletekben vettem.

A kutya fogta, tépte a nő karját. Épp szédülni kezdtem a fura légzéstől, figyeltem, ahogy szóródnak szét fekete mezőben az aranypontok. Nem láttam, a kutya hogy került közel hozzánk, hang nélkül ugorhatott, egyetlen ugrás, és összezárt a fogsor a vékony, fehér csuklón. A nő nem engedett, szorította tovább a tenyerét a sebre. A férfi egy darabig nézte, ahogy a mellkasa csupa vér lesz. Előrébb dőlt, hogy segítsen megtartani, a kutya súlyától a kéz ne csúszson le. Aztán becsukta a szemét, a szája megrándult időnként.

Mintha a seb szakadt volna fel, pedig csak a nő vérzett. Hirtelen egy fehér fénysáv vágta ketté a testüket. Az ember nem oktanul fél. Nyílt az ajtó, onnan jött a fény, az öreg lépett be, ő vett fel engem annak idején. Belépett, és azt mondta: tévedés. Tévedés történt, nem mondott mást, megfogta Humphrey kezét, és kivette a teremből. A kutya elveszette nézett rám, félrefordított fejjel. A gazdája pórázta csatolt rá. A nő Humphrey helyére állt. Tiszta volt a karja, a csuklóján arasznyi heg. Kedvem lett volna sípolni egyet.